

være det halve af, hvad Statsanstalten maa beregne efter Dødeligheden, saa vilde Staten dog sikkert gøre en meget god Gerning ved ved Pengebevillinger paa dette Omraade at tilvejebringe Betingelser for en billig, frivillig Alderdomsforsikring og tillige derved i høj Grad fremme Befolkningens Sparsommelighed. Jeg kan i saa Henseende nævne et lille Eksempel. Arbejderbanken har jo et saadant Præmietilskud til dem, der ville forsikre sig, enten Børne- eller Alderdomsforsørgelse. Der faar man først almindelig Sparekasserente, men saa er Ordningen den, at naar Banken har givet 4 pCt. til Aktionærerne, faa disse ikke mere, og Overskuddet gaar til Præmiering af dem, der har indsat Penge i Forsørgelsesfonden, og der har Banken været i Stand til at give indtil $2\frac{1}{5}$ pCt. i Præmie. Det var en naturlig Vej for Staten at gaa, foruden saadanne Præmier gennem private Selskaber, hvis man vil oprette de private Selskaber som Ledere af Sagen, at give Statspræmie. Derved vil man gøre uhyre megen Gavn, og naar jeg sagde, at jeg derpaa kunde nævne et Eksempel, er det dette. Der tjente en Gang en Pige hos os, om hvem jeg mente, at hun ikke vilde blive gift. Til hende sagde jeg: Vil du hver Maaned sætte saa meget af din Løn ind, vil jeg sætte saa og saa mange Procent ind, af hvad du indsætter paa denne Konto, og Resultatet deraf blev, at denne Sparekassebog, da hun senere i Livet kom under helt andre Forhold, nu er hendes Stolthed. Saaledes kunde man ved at gaa denne naturlige Vej, gøre meget til, at en saadan opsparet Kapital blev mange Menneskers Stolthed. Jeg tror, at en fornuftig Ordning af hele dette Spørgsmaal i Virkeligheden er den bedste sociale Lovgivning, som kan gives, og jeg vil tillade mig at tro, at sidder der end i dette Ting mange Medlemmer, som var med til i sin Tid at give Alderdomsunderstøttelsesloven i det væsentlige den Form, den nu har, er der paa den anden Side — det er nu 8 Aar siden — mange ny Medlemmer her, som ikke vare med den Gang, ligesom man jo ogsaa kan vente, at mange, som den Gang sluttede sig til Loven, i Tidens Løb kunne have faaet klarere Syn paa, at ikke alle Erfaringer tale for Lovens Opretholdelse i dens nuværende Form, og at disse Medlemmer derfor ogsaa ville være med til at gaa en anden Vej til Løsning af dette Spørgsmaal. Vi ere jo nu saa heldige at have faaet en Indenrigsminister, som paa dette særlige Omraade er sagkyndig, og under hvis Ledelse der derfor

er stor Mulighed, for at Rigsdagen kan komme frem i denne Sag. Jeg vil derfor opfordre den højtærede Minister til ikke at frygte den Modstand, som kan ventes fra dem, som tidligere have sluttet sig varmt til dette Forslag, men derimod at undersøge Betingelserne paa Rigsdagen for under de nuværende Forhold at kunne gennemføre en Lov i den Aand, som Ministeren tidligere har udtalt sig for som den bedste, hvortil jeg fuldt ud kan slutte mig.

Borgbjærg: Det har sikkert været en Glæde for alle os Forslagsstillere at høre den Debat, dette Lovforslag har fremkaldt her i Salen, og det forekommer mig, at denne Debat viser, at Forslaget er fremkommet i et heldigt Øjeblik. Jeg kan ogsaa glæde mig over, at det i Foraaret gik, som det gik. Man vil erindre, at det Forslag, som da var fremlagt paa Tingets Bord, kom frem i Februar Maaned, men paa Grund af det meget Arbejdsstof, som Tinget havde, blev Sagen stadig skudt ud, saaledes at Samlingen sluttede uden at Sagen kom til Behandling. Det var jo paa en Maade et Uheld for os, at dette Lovforslag, som havde kostet os saa megen Tid og Arbejde, ikke kom frem, men jeg kan nu glæde mig over, at dette Uheld forvandler sig til et Held, thi den Gang havde vi en Indenrigsminister, som sikkert ikke vilde have holdt et Foredrag, som det, vi nu i Dag have haft den Fornøjelse at høre fra den højtærede Minister. Det var naturligvis ikke saaledes, at vi Forslagsstillere kunde være tilfredse dermed. Den højtærede Minister endte jo med at udtale, at han ikke kunde gaa med til at arbejde for dette Forslags Ophøjelse til Lov, men han erkendte dog, at Tankegangen var human og velvillig — han brugte de Ord — at det var et samvittighedsfuldt Arbejde, og at han i Grunden ikke kunde indvende noget imod de enkelte Tal i den Statistik, hvorpaa Lovforslaget var udarbejdet. Han kunde kun sige, at de Samfundsvirkninger, Loven havde, vilde fremkalde andre Samfundsvirkninger og derved andre Tal end dem, man i Øjeblikket havde at virke med, men han maatte indrømme, at de foreliggende Tal i Virkeligheden vare saaledes, at der ikke kunde indvendes noget væsentligt derimod. Naar nu den højtærede Minister endte med en Appel til Flertallet om at gøre noget ud af denne Sag, kan jeg naturligvis ikke have noget at sige dertil. Ministeren udtalte jo en klar Fordømmelse af et Mindrétal i denne Sal, ikke af det Mindre-